

ZAŠÍVANÁ PANENKA

Danka Šárková

Danka Šárková

Zašívaná panenka

2012

Copyright (c) 2013 Danka Šárková

ISBN 978-80-7486-106-2 (ePUB)

ISBN 978-80-7486-107-9 (Mobi)

ISBN 978-80-7486-108-6 (PDF)

Obsah

Skvěle, skutečně, prakticky a snad i citlivě	6
I.kapitola	7
1) Skvěle – rok 1988	7
2) Skvěleji – rok 1989	10
3) Nejskvěleji – rok 1989	22
II. kapitola	25
1) Skutečně - rok 1989	25
2) Skutečněji – rok 1989	30
3) Nejskutečněji	48
III. kapitola.....	55
1) Prakticky - rok 1990-1991	55
2) Praktičtěji - rok 1991-1998.....	62
3) Nejpraktičtěji 1999	63
IV. kapitola	71
1) Citlivě – rok 2000	71
2) Citlivěji	81
3) Nejcitlivěji	89
Epilog.....	93

Příběh je fikcí a všechny osoby jsou vymyšlené.

Skvěle, skutečně, prakticky a snad i citlivě.

1999

Restaurace U rybičky v centru našeho hlavního města, kde sedíme, je krásná, jsou z prostřené stoly s červenými ubrousky a svíčky v barvě cihel. V rohu restaurace hraje ne umělec na klavír. Přichází číšník v černém smokingu a podává nám jídelní lístek v desce z červené kůže. Vše je stylové, mám červený kostýmek, takže úchvatně zapadám do prostředí černé kvádro. Vaška ladí též architektonicky s místností.

„Dobrý den, to jste vy ta dáma z televize,“ říká někdo a razí si k nám cestu.

„Vašku, ať mě nikdo neotravuje, zkus to zařídit,“ prosím svého zachránce.

Pozdě. Nějaká žena se cpe k našemu stolu.

„Byla jste úžasná, skvělá. Takhle mluvit v přímém přenosu. Moc vás obdivuji, moc se a snad to myslí i upřímně.

Cítím těžko u srdce a do hlavy mi někdo nacpal kůl. Mám úspěch a finance. Chtěla.

Tahle otázka mne bodá v těle.

I.kapitola

1) Skvěle – rok 1988

„Dělají zase problémy, někdo volal do knihovny,“ říkám, jakmile překročím práh bytoveny z disidentů, který podepsal Listinu práv a svobod.

Vaškovi se podařilo dát dohromady skupinku lidí, kteří mají zájem o moji přednášku. Já jsem si připravila už před lety a postupně se snažím své „*Tajemství*“ předávat lidem, kteří nechtějí jako chovné ovce naslouchat komunistickému režimu.

„Jsem tady, ale už je to opravdu velice na hraně. Mám pocit, že se to nějak přiosťřuje stále horší,“ pokračuji ve svém monologu.

„Neboj se, Lado, jsme rádi, že jsme tady všichni společně a že si uděláme nádherný víkend. Víkend hodin jen pro nás. Pro těch dvacet lidí, kteří přišli, abys jim vysvětlila, o čem je lidská svoboda. Je to k pláči, že v roce a ve zřízení, ve kterém žijeme, už nemáme lidské svobodné občany, ale chodící zmanipulované blbce,“ skepticky říká Vašek. Vejdu do velkého obývacího pokoje, který se nachází v centru Prahy. Je v pátém patře bez výtahu a bez balkonu.

„Myslíš, že jsou tady štěnice?“ ptám se.

„Majitel bytu patří k lidem, o kterých by nepředpokládali, že by mohl mít něco společného s takovou přednáškou,“ odpoví Vašek.

„Dobrý den, všechny vás vítám.“ Věřím, že je Vašek vybral tak, že nám všichni poručí.

„Jmenuji se Lada Hájková a vystudovala jsem filozofii. Studium bylo pro mou nynější práci velice přínosné. Většinu toho, co vám zde chci vyprávět, jsem objevila po přečtení knih v zakázaných knihách, které jsou na seznamu.

„A co vás učili na té fakultě, když k filozofii a náboženství Východu vás pořádně neinformovali?“ ptá se jeden z posluchačů.

„Víte, oni nám samozřejmě nějaký základ dát museli.“ Odmlčím se.

„Skoro dva roky se snažím lidem na setkáních vysvětlit, jak mohou mít uvnitř sebe
tit maximální štěstí a jakým způsobem se k tomu dá dostat. Zkusíme mít společně v hlavě
pozitivní myšlenky, nepouštět si tam ty negativní a dávat si na to velký pozor. Tak si vezměte
papír a tužku, pokud si chcete dělat zápisky,“ usmívám se na lidi, kteří jsou vlastně moji
ti, i když s přídavkem zakázání.

„Jen chci všechny poprosit, abyste si nepsali mezi ty poznámky,
kdo vám to odpřednášel a kde jste si to zapsali,“ doplnil mé uvítání Vašek.
„A ještě vás prosím, abyste se všichni představili, aby vás Lada alespoň trochu poznala.
mohla si s vámi přátelsky povídat.“

„Tak tedy, jsme tady, abychom si řekli několik základních faktů o lidském mozku, o
relativitě a zákonu přitažlivosti,“ začínám svou svou přednášku.

„Všichni jsme lidské bytosti a přišli jsme na svět, abychom se něco naučili. Člověk
jako svobodná, vědomá a tvůrčí bytost. Každý se dopouští jedné velké chyby, a to že se
být nesvobodný. Přitom se narodil se svým univerzálním a individuálním já a má nespočet
možností, jak se seberealizovat... Základ je naše svobodná vůle, svoboda činu, slova a
Co nám absolutně chybí je svoboda slova,“ začínám se dostávat do euforie, kterou mi
přednášky přinášejí.

„Co nám nikdo nemůže vzít, jsou naše myšlenky. Jak to chápete?“ zeptám se všech.

„Všechno kolem nás souvisí se vším, rozumím tomu dobře?“

„Správně. Podívejte se na to z pohledu vesmíru, který je nekonečný. Moc toho o něm
me, jen to, že existuje, a že se ještě nikomu nepodařilo ho celý prozkoumat. Co však známe
zemská přitažlivost. Té se chci věnovat v přednášce nejvíce. Tak jak spadne na zem vy
věc do vzduchu, stejně tak spadne do vašeho života vyslaná myšlenka.“

„Naučíte nás s tím pracovat?“

„Pokusím se.“

Přednáška trvá ještě dalších několik hodin a poté se strhne úžasná diskuse tak jako v

„Svémi myšlenkami si tvoříme svůj život,“ končím svou přednášku. Po odchodu vš^{ech} prohodím pár slov s Václavem.

„Nechali ti tady dohromady padesát korun,“ říká.

„Jéé, nedělám to pro peníze, chci lidem něco předat.“

„Ty jsi neuvěřitelný člověk, Lado. Kvůli této víře nemáš osobní život. Bude ti třicet žádný chlap, žádná svatba, děti, zatím nic,“ usmívá se na mě Vašek.

„Věci se dějí, tak jak mají.“

Vašek na mě kouká a já jako bych četla jeho myšlenky. Říká si - taková úžasně silná malého vzrůstu, štíhlé postavy, jemných rysů. Její obličej lemují dlouhé tmavé vlasy, k^{teré} nyní v culíku. Proč nikoho nechce? Veškeré volno věnuje svému poslání. Po škole zač^{al} covat jako tlumočnice z francouzštiny a já ji tam potkal.

Doteď si mě pořádně nevšimla.

„Vašku, nekoukej na mě tak a neblbni.“ Líbnu ho na tvář, když se mě snaží pohladit. chut' říci, že jsem si ho oblíbila okamžitě, ale trochu jinak, než by si představoval on.

Mám ho ráda jako kamaráda.

„Já, já, no tak ahoj.“

„Jsi skvělý chlap.“

Zmizím ve dveřích. O tom, že je skvělý, jsem nikdy nepochybovala.